

A fölszabadult Budapest.

Tetejesen mért száz hosszú napi meg szállás után a román király csapatai elhagyták Budapestet, a hová Kun Bélának bár nem az invitációja, de az inicziatívája hozta őket. És az elhuzódó ellenség nyomában bevonult a fővárosba a meggyötört, nagy válságot át-élt magyarságnak boldogabb időben is legdrágább vágya: a szabad és önálló Magyarország nemzeti Hadserege. A nagy benyomásoknak egy egész mély és viharzó oceánja feszíti ez örökké nevezetes november Tizennegyedikén a szívünket, de a legerősebb és legdrágább érzésünk, mikor a forró meghatottságtól elködösült szemünk előtt bevonuló hőseink első csapatja megjelenik, mind között az, hogy a drága földbe, a melyet éveken át a gond szántott és az aggodalom éztatott, most e pillanatban hullt az áldott mag, a melyből jövődönk aczélos és aranyos kalásza kiro.

A románok távozása természetesen halkabb és színtelenebb volt, mint annakidején a bevonulásuk amaz augusztusi napon. Hosszu vendégségük látható nyomait, az idegennyelvű plakátokat napok óta mosogatta le a házak falairól a szorgalmas zápor. De még csak a fővárost hagyták el és nem az országot. Csak természetes, ha minden fölszakadó érzésünk, minden fölszárnyaló gondolatunk e napon a mieinké, a kik érkeztek.

A tétova, idegyöngge, esőben és párában fuldokló télidő e történelmi napra határozott, energikus formát öltött. Kemény, szinte csikorogóan hideg, de tiszta és napfényes. A program szerint éha a magyar karhatalom délelőtt tiz óráig fegyveresen mutatkoznak a pesti oldalon az utcán, úgy a románok nem vonulnak ki. De a rendes reggeli időben kelő fővárosi polgár egy szál román katonát se láthatott többé se a budai, se a pesti oldalon. A megállapodást azonban csapataink természetesen a legszigorubbán respektálták.

Hogy érzésének, a melylyel bevonuló katonáit köszönti, ez érzés nagyságának és mélységének megfelelő külső díszben adhasson kifejezést, Budapestnek oly gazdagnak és fölszereltnek kellene lennie, a milyen még sohase volt. De oly szegények és oly kifosztottak vagyunk, a milyenek még sohase voltunk. A pompa, a melyben lelkünk ünnepe kivirul, különben is vasárnapra esik, mikor a főváros Horthy Miklóst fogadja. Most lobogózzák a hidakat, a házakat és építik az emelvényeket.

De szikrázik a város az örvendő izgalomtól ma is. Népes csapatok zárandokolnak át már a kora reggeli órákban Budára, a hol a Gellérthegy tövében piros felhők huzódnak a városba. Magyar huszárok jönnek a reggeli napfényben, piros fővegük mellett sastoll, lovaik csattogó patkói alatt mintha a boldogságtól szikráznék a kemény gránit. A hidak fejénél meg-megáll egy-egy csapat, a többi tovább vonul, míg végigkoszoruzta az egész budai Dunapartot. Majd lovasok gépfegyverrel és gyalogos csapatok. Egész éjszaka masiroztak a dermesztő hidegben. De azért frissek, mosolygósak, rugalmasak, boldogok. Melegíti őket az éljenzés, a mely a várakozó csoportokból forrón száll feljök. De van valami bennük, a mit semmiféle forróság nem tud megolvasztani és a vonalaiban elhajlítani. A fegyelem, a mely keményen rajzolódik egész kiállításukban és viselkedésükben. Se egy fityegő gomb, se egy félrecsuszott pokrócz, se egy rendetlen vagy hanyag mozdulat. Ezek a kemény nézésű, kemény szavú tiszték, ezek a nyílt, friss és éber tekintetű legények: *katonák* és ezek a pompásan felvonuló katonák: *hadsereg* és az ember szemé fölragyog az örömtől, hogy ez a hadsereg a nemzeté: ennek az ereje, szolgálja és biztossága.

Kivonulnak a románok.

A románok már napok óta költözködtek Budapestről, s a mi esekélyszámú haderejük még itt maradt, pénteken a reggeli órákban ezek a csapatok is kivonultak a fővárosból. Kora hajnali órákban kezdtek szedelőzködni, s mire a napsugár eltüntette az éjszakai fagyot, már messze jártak az Alföldön.

(A pesti oldalou.)

A főváros pesti oldalán éjjel három óráig czirkáltak román járőrök, majd bevonultak kaszárnyáikba s hamarosan utrakerekedtek. Süvítő szél sepeert végig az utcákon, ez bucsuztatta egyedül a kivonuló románokat. Itt is, ott is feltűnt egy-egy katonaosztag a sikos, fagyott uton. Tüzérség, gyalogság, lovasság vegyesen. Szaporán lépkedtek, szaporábban, mint a mikor jöttek három hónappal ezelőtt. Az alvó főváros szinte észre sem vette, hogy megszűnt a lidércnyomás...

A *Hungária-szálló* tájékán volt legelőnebb a sürgés-forgás. Már négy óraker talpon voltak a román tiszték és sietősen csomagoltak. Ők voltak az utolsó fecskék. *Leca* tábornok távozott utolsónak reggel fél hat óraker a szállóból.

Római katonaság, a Calvin-téren.

Az *Astoria-szálló* szintén reggel szabadult fel, a *Dunapalota-szállóból* ellenben már három nappal ezelőtt kiköltöztek a román tiszték, számszerint öten. A *dunai hidakon* hajnalig a románok álltak őrt, a reggeli órákban magyar karhatalmi osztágok, francia és olasz őrségek vették át a szolgálatot. A *pályaudvarokat* még csütörtökön adták át a románok. A nyugati pályaudvarról a péntekre virradó éjjel egy óraker utaztak el tömegesen románok. Ezzel a vonattal távozott a *cenzura* személyzete, a vonalparancsnokság, a postás- és egyéb segédszemélyzet. *Mardarescu* hétfőn reggel, *Panaitescu* vezérkari főnök kedden, *Diamandi* és *Mosoiu* pedig csütörtökön hagyták el a fővárost. A jözsefvárosi pályaudvarról november 13-án délelőtt indult el az utolsó román tehervonat, hetven tengelyen vitt anyagot. Ma hajnalra az összes pesti *laktanyák* is kiürültek. A kaszárnyákban az összes telefonokat leszerelték. A román katonaság a kőbányai pályaudvarra menetelt, a honnan a Tisza irányában folytatta útját. *Minden incidens nélkül mult el a kritikus éjszaka, a románok megállapodás szerűen, rendben mondták búcsút Budapestnek. Egy-két elkésett katonát* mind a mellett hét óra tájban is lehetett látni még az utcán. Egyik munkatársunk az Erzsébet-körút és a Rákóczi-út sarkán botlott bele két ilyen esellengőbe, a kik alaposan felpakkolva igyekeztek a nyugati pályaudvar irányában.

(Helyén a karhatalom.)

A karhatalmi csapatok csütörtök délután 6 óráttól készenlében állottak, számítva arra az eshetőségre, hogy a románok kivonulásakor baj támadhat. Szerencsére, egyetlen egyszer sem volt szükség a beavatkozásra. Délelőtt aztán nagyszámú karhatalmi csapatok, továbbá esendőrök szállották meg a forgalmasabb tereket és utcakeresztezéseket. A karhatalmi alakulatok tagjainak a fegyverelosztó helyekről 10 óra előtt nem volt szabad eltávozniok. Az *entente-tiszték* rendkívüli lelkiismeretességgel ügyeltek az időpont betartására és *órával a kezükben* állottak a kapukban, hogy a kitűzött idő előtt a karhatalom egyik szerve se lépjen az utcára. Kritikusabb helyeken *gépfegyvereket* állítottak fel, majd *pánczélautók* is megjelentek az utcán s a nap folyamán gyalogos- és lovasőrjáratok czirkáltak szerte a városban. A közönség mindenütt készségesen fogadott szót a *darutollas fiuknak*.

A nemzeti hadsereg bevonulása.

Reggel hat óra, de az utcákon még éjszaka van. Égnek a gázlámpák, csipősen hideg az idő, néhány siető karhatalmi tiszttel meg rendőrral találkozunk, a Muzeum-köruton zöldeggel megakott kocsik döcögnek a nagy vásárcsarnok felé, a Calvin-téren meg kofák állnak körül bámész szemmel egy román trénoszlópot. A gulyáságyu gőzölög, főzik a reggeli kávét a románoknak. A tiszt egyre hajdézik, nógatja embereit, lovait, nagyon sietnek. A Ferencz József-hidon találkozunk a 8-ik román gyalogezreddel. Ez a csapat az utolsó, mely elhagyta Budát. Elöl a zenekar, azután a viaszvászonba burkolt ezredzászló, a főhadnagy gyorsabb menetre serkenti katonáit, una, due, tre, kvatro, diktálja az útemet szakadatlanul, legvégül egy lovasőrjárat és ezzel vége Buda román megszállásának. A Duna felett metszőben hideg szél fúj, kelet felől már dereng, vékony rózsaszín festi az ég azurját, száraz időre van kilátás. A Gellért-téren néhány bámész ember, a ki a sötétben nem lát semmit, nincs is látnivaló, de az őrségváltás történelmi pillanatának mégis

szemtanui akarnak lenni. A tejjócsarnokban karhatalmi tiszték reggeliznek s azután átsietnek a műegyetemre, hogy szolgálatra jelentkezzenek. A pinczérányokon nemzetiszínű kokárda, az ablakokban is piros-fehér-zöld papírsáv, izgatottak ma az emberek Budán.

(Őrségváltás a hidon.)

Félhét. Hat spahi jön a budai hídfőhöz, egy altiszt francia nyelven ad utasítást nekik és azután a barnabőrű katonák felállanak a hid budai gyalogjáróin. Délelőtt tiz óráig ők őrzik a hidat. *Achsan ben Rumza*, az egyik őr, a tarajz Dunavízét nézi és elgondolkozik. Most jön az első karhatalmi csapat. A Szent Imre-kollégiumból vezet *Badics* százados a részint polgári, részint egyenruhába öltözött tiszti őrséget, felállítja az őrköt a spahik mellett és ezzel a hídfőmegszállítás ténye befejeztetett. Hét óra, a megegyezés szerint a karhatalmi csapatok most már megszállhatják Budát. Sűrű egymásutánban tűnnek fel hat-nyolcztagu tiszti őrsjáratok, pezszkesen lépnek, középületeket, gyártelepeket szállnak meg. Ennek is van nézőközönsége. A budafoki villamosról leszálló emberek hozzák a hírt, hogy már jönnek a nemzeti csapatok.

A Gellértfürdő portását egy őrnagy felszólitja, hogy gondoskodjon a nemzeti zászló kitűzése iránt, a téren egyre több a kíváncsi, a hidegben szörnyen fáznak, de azért kitartanak, pedig látnivaló semmi sincs.

(Megérkezik Lehár ezredes.)

A Fehérvári-ut felől most két automobil robot a Gellért-szálló felé. Mind a két gépkocsi ősi rózsákkal és apró zászlócskakkal van díszítve. Az egyikből, a H. 55. számú gépkocsiból egy szikár, elegáns, mosolygósarczu tiszt száll ki, ez *Lehár* Antal báró ezredes, a Mária Terézia-rendes vitéz, a zeneszerző öccse. Ő a nyugatmagyarországi csapatok parancsnoka és egyik megszervezője a nemzeti hadseregnek. Vele jött Keresztes vezérkari őrnagy, a vezérkar főnöke és Bogsch ezredes dandárparancsnok. A G. 30. számú gépkocsiból *Lipthay* Gyula báró alezredes, lovassági parancsnok és *Wildner* alezredes, tüzérségi parancsnok száll ki. A két autó tele van virággal. Lehár ezredes kezében virágcsokor, a nemzetiszínű szalagon felírás is van: „Hódolattal — Buda-Tétény köz-

Hajnalban a Gellért-téri tejjócsarnokban.

ség.” A hadosztály és a dandár vezető tisztjei jöttek meg Martonvásárról, a hol nagyszerű fogadtatásban volt részük.

A szálló halljában kérésünkre Lehár Antal ezredes szíves készséggel nyilatkozik. Jól beszél magyarul, noha kiejtésén megérik, hogy Sopron a hazája. Mialatt rajzolóművésznök megörökíti vonásait, az ezredes ur intervjút ad.

— A seregem felével jöttem ide, a másik fele a határon van, — mondja — mert vigyázni kell az osztrák határra, a cseh demarkációs vonalra, meg a jugoszláv szomszédra, a kik bizony nekünk ellenségeink. Tizenötezer emberem maradt odahaza, mig én a hadosztályom élén tizezer emberrel vonulok be Budapestre. Csupa moson-, sopron-, vas- és zalamegyei fiu, öröm velük együtt lenni. Nagyszerű katonák és példás hazafiak. A nyugatmagyarországi nép önfeláldozásának köszönheti a magyarság, hogy újból feltámad. Ezek az emberek a cséplés mellől jöttek el hozzánk, örömmel álltak be a nemzeti hadseregbe. A tisztikar a régi, lovagias szellemű s ezt a szellemet fenn is tartják. A vasmegeyi ezred Óbuda felől vonul át Pestre, a középben a zalai és a soproni tartalékezred jön, Csepel felől pedig a szegedi ezred vonul be. Jön hét úteg, öt-hatszáz nyugatmagyarországi lovas, jön a dunántuli lovasezred, néhány pánczélautó, jönnek a gépfegyverosztágok és mi reméljük, hogy békét, nyugalmat és megértést találunk itt, a hová szívünk vágya elhozott bennünket.

Kedves közvetlenséggel mondja mindezt az ezredes ur, a mosoly egy pillanatra nem tűnik arczáról. Kissé biczeg, a háboruban átlőtték a lábát és csaknem amputálni kellett. De láttuk a rajongó szeretetet, melylyel tisztjei körülveszik. Az autóból oly gondossággal segítették le, mint anya a gyermekét. Odakünn már napfényben ragyog az utca. A szálló körül egyre több a kíváncsi és végre negyedikilenczkor harsogó trombitaszóval felvonul az első magyar nemzeti tábori üteg. *Hagerer* őrnagy vezeti a csapatot, délcegen ül a lován és a merre elhalad, riadó éljenzés köszönti, kalap és kendőlengetések fogadják. Egy százados elmondja, hogy ma csak a Lehár-hadosztály és a Bogschandár vonul be Budapestre, vasárnap jön a kaposvári hadosztály, élén a fővezérrel, Horthy Miklóssal. Ugyancsak a százados mondja a következőket:

— Ne felejtsek el az urak, ezek a katonák, a kiket itt látnak, ezek nem fehérek, ez a magyar nemzeti hadsereg. És mi nem üldözni jöttünk, hanem rendet akarunk tartani.

(Bevonul a nemzeti hadsereg.)

Félkilenczkor Lehár ezredes autóba ül ismét és végigjárja a Dunapartot, a hol a kelenföldi meg a déli vasúti pályaudvaron megérkezett csapatok gyülekeznek, míg azután adott jelre átvonulhatnak a pesti oldalra. Megérkezik *Moore* angol vezérkari alezredes, a ki ellenőrző tiszttel tölt be. Autón érkezik *Szmrecsányi* György, a nemzeti hadsereghez beosztott kormánybiztos. Pont háromnegyed kilencz. A Hadik-laktanya felől a Generalmarsch hangját hozza felénk a szél. Egy szakasz huszár érkezik, sötétkék mentében, vörös zsinórzattal, sastollal a *Bocskay*-sapkájukon. Hatalmas él-

A Ferencz József-híd őrsége

jenzés fogadja őket. A Fehérvári-ut ablakaiban emberfejek, kendőket lobogtatnak feléjük. Már kezdik szőnyegekkel, zászlókkal díszíteni a házakat. Azután egy szakasz gyalogos jön rohamisakban, világosbarna teveszőrköpenyben, a mit az entente adott nekik. A szálló előtt állnak fel őrségre. Most már a hotel kapujába igazolás nélkül senkit sem engednek be, piros-fehér-zöld standárt tűznek ki, jelölve a főhadi-szállásnak.

Dáni Béla vezérőrnagy érkezik díszben, Budapest katonai parancsnoka. Vele jön egy angol őrnagy és egy francia alezredes. Most jönnek a huszárok. Gyönyörű a kép, a sastollak nagyszerű látványt nyújtanak, délcegen ülik meg a fiuk a lovakat, a tisztek pedig daliások, mintha a kuruzkorból esőppentek volna hirtelenében közénk. Pillanatra a millenniumi bandérium képe tárul elénk. Zug az éljen, messziről lobognak a kendők, örömittasan tör elő az utca népe, vége-hossza nincs a lelkesedésnek, éljenzik Horthyt, a nemzeti hadsereget, a huszárokat. A nők szemében könnyek csillognak, mosolyognak az arczok, nem lehet eltagadni a megindulást, nagyszerű a látvány: Budapest utcáin a magyar nemzeti hadsereg, hazánk népének évtizedes álma s az álom megvalósul nagy nemzeti nyomoruságunk közepette... Legelől *Török* Géza ezredes léptet a dunántúli huszárság élén. Pántlika a sapkákon, őszirózsa a mentén, a lovak is nemzetiszínű zászlócskát hordanak a fülük mellett. Panyókára vetett mentében díszmenetben vonul el a huszárság a tábornok előtt. Az angol és francia tisztek nem győzik eléggé dicsérni a huszárok délcege tartását, a kitűnő fegyelmet. Azután jött *Szmrecsányi* Dárius őrnagy huszársvadrona. Hangja harsog a téren, a mint kardját lecsapja és huszárságnak vezényel: Vigyázz, jobbra nézz! Csillognak a napfényben a kivont kardok, a paták zaját tulharsogja az éljenriadal, asszonyok török elő magukat, szaladnak a huszárokhöz, virágok-

kal borítják el őket. Jön *Lipsey* Márton őrnagy huszársága és Lehár ezredes parancsára a *Ferencz József*-hid budai oldalán tartanak pihe-nőt. A nyomorgó, nélkülöző pesti nép pedig hordja a közelből a kalácsot, a mit a magyar nemzeti hadsereg huszársai részére készítettek, asszonyok, leányok pirulva, de bájos mosolylyal hozzák, a miket szájuktól vontak el.

Tíz órakor érkezik a Gellért-hegy felől a szege di ezred, a régi *Fejérváry*-bakák. Már nem a régi tratratát fujja a kürtös, hanem a magyar indulót, *Dindorfer* Miksa ezredes alig tud kiszabadulni a közönség örömrivalgásából. A szege diek elhozták évszázados *Szűz Mária*-lobogó-jukat. Hajón érkeztek a *Rudas-fürdő*höz és a mikor partra szálltak, beszédet intézett hozzájuk az ezredes... Megtartjuk és megvédjük ezt a drága hazát, isten minket úgy segéljen! — fejezte be az ezredes és nyomában kétezer torok kiáltotta: Isten minket úgy segéljen! Azután jön a zalai ezred zenekarral. Végre ismét magyar indulót hallunk Budapesten. Fél tizenegykor *Kelenföld* felől érkezik az *Osternburg* vadászezred. A parancsnok, *Osternburg*, megszerzett a háboruban minden kitüntetését, még az arany vitézségi érmet is. Az első század minden embere válogatott tiszttel. Mindegyik dekorálva és a mikor a Gellért-szálló előtt díszmenetben elvonulnak Lehár ezredes előtt, lépteik alatt nagyott dobban a föld. Zugó éljenzés fogadja az ezredet, a *Rákóczi*-induló gyújtja a lelkeket, örömtől sugároznak az arczok, sirnak az asszonyok és az általános lelkesedés közepette egy öreg, tőpörödött anyóka, fekete kendővel a fején, szalad Lehár ezredeshez, megrántja a kabátját és elcsukló hangon mondja:

— Aldja meg a jó isten...

Ezzel lehajol és megcsókolja az ezredes kezét. A háboru oroszlanja elérzékenyül, elhárítani igyekszik magától az öreg anyóka — *Bodó* Juliának hívják — kézesókját, a nép éljenez s az ezredes hirtelen lehajol a nénikéhez és kezét csókol neki:

Moore, amerikai vezérkari alezredes

— Éljen a haza! — kiáltja Lehár és elképzelhetjük, hogy micsoda visszhangja lett ennek. Ettől kezdve a szálló előtti térség a nemzeti hadsereg szakadatlan ünneplésének színhelye. Fél tizenkettőkor azután kiadják a parancsot: At Pestre!

(Diadalmenet Pest utcáin.)

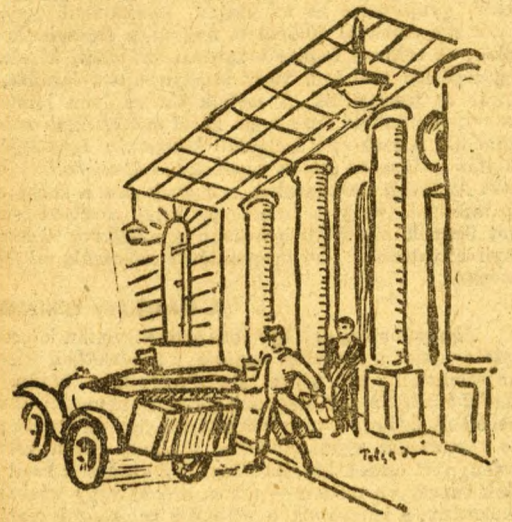
— Nyergelni! Nyergelni! — hangzik a vezényszó, a huszárok, a kik csárdást táncoltak a kegyetlen hidegben, kantároznak, meghuzzák a hevedert és déli harangszóra valamennyi hid budai fejeél indulásra készen a katonaság. Lehár Antal ezredes törzskarával a Gellért-szobor előtt lóra ül s mielőtt jelt adna az indulásra, melegen megrázza vezérkari főnökének, *Keresztes* őrnagynak a jobbát. Azután tisztjeihez fordul:

— Isten és a haza nevében: éljen a magyar haza!

Riadó éljen a válasz és azután az ezredes lovával az *Erzsébet*-hidra rugtat. A hidat őrző tiszti karhatalom fegyverbe lép, a hid roskad a sorfalat álló közönség alatt és szakadatlan éljenriadal közepette mennek át Pestre a magyar seregek. A *Ferencz József*-hídon is most indultak el a katonák. Lehár ezredes körül tolong a nép. Eltetik a hadsereget s a katonák, a mikor elérik a pesti hídfőt, hatalmas Éljen!-t kiáltanak.

Az *Eskü*-ut és *Váci*-utca sarkán állott fel *Dáni* Béla tábornok. Megjelentek az entente-tisztek is és *Mattyasovszky* György főkapitány. Lehár ezredes tiszteleg, a piaristák épületéből és az átellenben lévő palotákból krizantémok, őszirózsák hullnak feléje, a lovak virág-szőnyegen ficzánkolnak, a zenekar pedig rázendít a tüzes Horthy-indulóra. Jönnek a gyalogos csapatok kocsigollakkal, sastollakkal, éljenzés, kalap-, kendőlengetés fogadja őket, mindegyik századnak újra meg újra kijut a lelkesedésből, a legények pedig, a magyar katonák büszke fővel, daliásan léptetnek el a tábornok előtt, szinte dübörög a föld. Azután a *Rákóczi*-induló ütemei hangzanak fel. Megdobbantak a szívek. Jönnek a huszárok, mint a leventék, olyanok. Siró embereket látunk magunk körül. Férfiak és asszonyok könyeznek. Mintha csaták tüzeből kerültek volna haza a hősök. Virágosó fogadja a huszárokat, virág borítja a két panczélos autót is, a melynek egyik részéből a gépfegyver csöve helyett a béke fehér kendőjét lobogtatja egy erős kéz. Nem akar véget érni az ováció. Folytatódik a *Kigyó*-téren, a *Kossuth*-Lajos-utcán, a *Károly*-köruton és végig, a merre ez a csapat el-

halad. Lehár ezredes pedig az asszonyok, a déli korzó elegáns hölgyközönsége kíséri el szállására, az *Astoriáig*. Itt széles nemzetiszínű szalagos csokrot nyújt át neki egy hölgy. Lehár leszáll lováról, nem tud utat törni magának, már-már a levegőbe emelik. Harsog az éljen s azután Lehár lobogtatja meg *Bocskay*-

kucsmáját: Éljen Horthy Miklós! Tizezerszeresen visszhangzik a kiáltás, éltetik a nemzeti hadsereget, csaknem ölelik azokat a katonákat, a kiket utjuk arra visz és a kiknek sastoll van a sapkájukon. A lelkesedés tüze fogadta ma a nemzeti hadsereg első csapatait Budapesten.

(Rendőri intézkedések a nemzeti hadsereg vasárnapi bevonulása napjára.)

A magyar nemzeti hadsereg vasárnapi bevonulására *Mattyasovszky* György főkapitány a közrend biztosítására rendeletet adott ki, a melynek a szövege a következő: A magyar nemzeti hadsereg folyó évi november hó 16-án (vasárnap) fog Budapest főváros területére Horthy Miklós fővezér vezénylete alatt ünnepélyesen bevonulni. Az ünnepélyes bevonulás a kelenföldi vasúti állomásról veszi kezdetét, a csapatok éle a Fehérváry-uton át a Gellért-térré d. e. 8 órakor fog beérkezni, a hol Budapest főváros közönsége nevében *Bódy* Tivadar dr. polgármester fogja a fővezért ünnepélyesen fogadni. A menet megérkezését a Gellért-térré ágyulóvész fogja jelezni. A díszmenet innen folytonos harangzugás kíséretében a *Ferencz József*-hídon, *Kálvin*-téren, *Károly* király-uton, *Vilmos* császár-uton, *Alkotmány*-utcán keresztül az *Országház*-térre vonul, a délelőtt 10 órakor kezdődő és ott megtartandó ünnepélyre, a melynek végeztével a magyar csapatok meghatározott laktanyájukba vonulnak. Ugyanezen napon délután 6 órakor a Magyar Operaházban díszelőadás lesz. Előadás után a miniszterelnöki palotában fogadtatás. Ezzel kapcsolatosan a főkapitány többek között a következőket rendelte el: Tizephatodikán délelőtt a villamos vasúti közlekedés a felvonulás után szünetel. Délelőtt 9 órától a menet elvonulásáig az összes üzletet zárva tartandók. A kocsiközlekedést a menet beérkezése előtt fél órával beszüntetik. A rend fentartására az egész utvonalon a rendőrség teljes létszámmal ügyel fel. Megemlítjük még, hogy az ünnepélyt rendező bizottság az Országházban e hónap 14-től kezdődőleg permanens szolgálatot tart.